

Arrest

nr. 284 982 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 21 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2022 werd ingediend door:

Naam: [V.D.O.]

Voorna(a)m(en): [N.W.]
Nationaliteit: Brazilië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische geregistreerde echtgenoot, de genaamde [C.I] (RR: [...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Ter staving van het huwelijk wordt een huwelijksakte van Uberlandia voorgelegd waaruit blijkt dat het huwelijk op 19.02.2021 werd afgesloten. Wij wensen de rechtsgeldigheid van dit huwelijk te betwisten op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). De huwelijksakte is niet voorzien van een geldige apostille, dit in weerwil van de bewering dienaangaande van de advocaat van betrokkene. Achter een QR-code zou de voor dergelijke akte vereiste apostille zichtbaar zijn, maar dit is niet het geval.

De gemeente waar betrokkene en de referentiepersoon zijn ingeschreven heeft het huwelijk tot op heden trouwens niet geregistreerd. Uit het administratief dossier blijkt niet om welke reden(en) het huwelijk nog niet geregistreerd werd door de betreffende gemeente. Wat er ook van zij; de DVZ oordeelt thans het voormelde huwelijk evenmin te erkennen. Het is actueel zeer de vraag of het huwelijk er op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art.21 (openbare orde vereiste) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR. Geen van de voorgelegde documenten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging doen afbreuk aan deze vaststelling.

Bij gebrek aan de erkenning van het huwelijk van betrokkene en de referentiepersoon, kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Ons inziens is betrokkene immers geen gezinslid van een EU-burger, in casu een Belg. Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de huwelijksakte van verzoeker niet voorzien zou zijn van een geldige apostille, 'in weerwil van de bewering dienaangaande van de advocaat van betrokkene' en achter de QR-code geen apostille zichtbaar zou zijn.

De huwelijksakte van verzoeker werd in Brazilië door de bevoegde autoriteiten wel degelijk voorzien van een geldige apostille onder de vorm van een QR-code die in de linker bovenhoek van de huwelijksakte werd aangebracht.

Dat wanneer de QR-code gescand wordt op de originele huwelijksakte van verzoekers er wel degelijk een apostille verschijnt, waarbij o.m. de autoriteit ('Registro Civil das Pessoas Naurais de Uberlândia'), de datum van aanbrengen (19.02.2021), het uur (11:01), het soort apostille ('Normal'), enz. wordt vermeld (stuk 2).

Bijgevolg is de huwelijksakte van verzoeker wel degelijk voorzien van een geldige apostille onder de vorm van de QR-code die bij scanner ervan de volledige apostille doet verschijnen.

Dat verweerder klaarblijkelijk niet bekend is met apostilles onder de vorm van een QR-code, wat nochtans de laatste tijd steeds vaker voorkomt.

Ook Brazilië gebruikt een QR-code als apostille, zoals blijkt uit volgend document van het Colégio Notarial do Brasil (College van Notarissen van Brazilië) :

“On 14 August 2016, upon the entry into force of the Hague Convention of 5 October 1961 Abolishing the Requirement of Legalisation for Foreign Public Documents (Apostille Convention) for the Federal Republic of Brazil, the National Council of Justice of Brazil also launched a Category 2 e-Register as part of the electronic Apostille Program (e-APP) under the Apostille Convention. The e-Register permits verification of Brazilian Apostilles either by scanning the quick response (QR) Code of the individual Apostille or entering the alphanumeric code displayed on the Apostille at the following link apostil.org.br.” (How to Validate Apostilles : Colégio Notarial do Brasil (freshdesk.com) (stuk 3).

In dit document wordt vervolgens stap per stap uitgelegd hoe een controle kan gebeuren of een Braziliaanse apostille rechtsgeldig is of niet en verkrijgt men een document waarop de apostille zelf kan worden bekeken (stuk 2).

Indien verweerder zich de moeite getroost had het de QR-code van de huwelijksakte van verzoeker correct te scannen en/of deze via de Braziliaanse officiële website op te zoeken, had verweerder kunnen vaststellen dat de QR-code – aangebracht op de linkerbovenhoek van de huwelijksakte – wel degelijk een geldige apostille inhield.

Minstens had verweerder, indien hij meende dat de QR-code niet kon gescand worden en/of deze niet correct was, verzoeker moeten contacteren met de vraag om bijkomende informatie/documenten voor te leggen teneinde aan te tonen dat deze QR-code wel de nodige apostille was.

Temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte was van het gegeven dat de raadsman van verzoeker had laten weten dat de huwelijksakte voorzien was van een geldige apostille onder de vorm van een QR-code (‘in weerwil van de bewering dienaangaande van de advocaat van betrokkene’).

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft, enerzijds door de door de Braziliaanse autoriteiten aangebrachte QR-code niet als een geldige apostille te beschouwen (wat deze wel degelijk is) en anderzijds verzoeker niet te contacteren om bijkomende bewijzen voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing in casu dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder tevens de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door geen bijkomende inlichtingen aan verzoeker te vragen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing daarenboven ook manifest foutief gemotiveerd is.

Immers, verweerder betwist de rechtsgeldigheid van het huwelijk van verzoeker omdat de huwelijksakte niet voorzien zou zijn van een geldige apostille.

Dat achter de QR-code volgens verweerder immers geen apostille zichtbaar zou zijn.

Dat verzoeker nochtans zonder enig probleem de QR-code kan scannen en de apostille, aangebracht door de Braziliaanse autoriteiten, duidelijk en onmiddellijkverschijnt (stuk 2).

Dat de motivering van de bestreden beslissing dat bij het scannen van de QR-code geen apostille zou verschijnen, dan ook manifest foutief is en zelfs met een eenvoudige app op een GSM de QR-code zonder problemen kan gescand worden (stuk 2).

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat de bestreden beslissing pertinent foutief gemotiveerd is en geenszins gesteund is op deugdelijke motieven, zodat deze dient vernietigd te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing verder aanhaalt dat de gemeente waar verzoeker en zijn echtgenoot ingeschreven zijn, hun huwelijk tot op heden nog niet geregistreerd heeft en uit het administratief dossier niet blijkt wat de reden hiervoor is.

Dat verweerder dan ook beslist het huwelijk van verzoeker ‘evenmin’ te erkennen.

Dat de gemeente Tielt evenwel geenszins beslist heeft het huwelijk van verzoeker niet te erkennen, zoals geïnsinueerd wordt door verweerder (“Wat er ook van zij : de DVZ oordeelt thans het voormelde huwelijk evenmin te erkennen”).

Verweerder is er dan ook foutief van uitgegaan dat de gemeente het huwelijk van verzoekers niet erkend heeft, terwijl er dienaangaande helemaal nog geen beslissing werd genomen.

Uit het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt wat de reden hiervan is, mag verweerder echter geenszins afleiden dat de registratie van het huwelijk geweigerd werd door de gemeente of dat er zich problemen zouden stellen betreffende het huwelijk van verzoeker!

Immers, zolang geen daadwerkelijke weigeringsbeslissing werd genomen door de gemeente Tielt, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het huwelijk van verzoeker niet zal worden geregistreerd.

Dat het immers gebruikelijk is dat de gemeente het advies vraagt van het parket alvorens tot registratie van een buitenlands huwelijk over te gaan waarbij een Belg betrokken is, zodat de gemeente thans in afwachting is van het advies van het parket.

Aangezien dergelijke zaken voor het parket geen prioriteit zijn, durven deze adviezen vaak maanden-lang aan te slepen, waardoor de registratie van het huwelijk niet kan plaatsvinden.

Niets in het dossier van verzoeker wijst echter op een probleem of negatieve indicatie waarom zijn huwelijk niet zou worden erkend.

Dat verweerder dan ook van een verkeerde veronderstelling is uitgegaan om het huwelijk van verzoeker niet te erkennen, nl. de veronderstelling dat de gemeente het huwelijk van verzoeker niet zou erkennen, terwijl dit geenszins het geval is!

Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op een foutieve motivering, voortkomend uit een foutieve veronderstelling en onzorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing op deze gronden vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing verder de rechtsgeldigheid van het huwelijk van verzoeker betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. juncto artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde) en artikel 18 W.I.P.R. (wetsont-duiking). Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid WIPR).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het WIPR aanwijst, gerespecteerd is (grondvoorwaarden volgens het recht van de nationaliteit van de betrokkenen, artikel 46 WIPR en vormvoorwaarden volgens het recht van de plaats van de huwelijkssluiting, artikel 47 WIPR);

b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 WIPR);

c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 WIPR).

Wat het onderzoek in het kader van artikel 27, § 1 WIPR betreft, is het Braziliaanse recht toepasselijk voor wat betreft de vormvoorwaarden, nu het huwelijk plaatsvond in Brazilië.

Er is geen betwisting dat de vormvoorwaarden, voorgeschreven door het Braziliaanse recht (cf. Civil Code, artikel 1511 – 1570 en 1.653 – 1.688 (Marriage Information - U.S. Embassy & Consulates in Brazil (usembassy.gov), in casu niet geschonden werden.

Wat het onderzoek naar de geldigheid overeenkomstig het toepasselijke recht betreft, lijkt het in casu voornamelijk te gaan om de controle op de toestemmingsvereiste, nu de bestreden beslissing de vraag opwerpt of het huwelijk van verzoeker er wel op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Aangezien er bij een (vermeend) schijnhuwelijk sprake is van een (afwezigheid van) gebrek in de toestemming, moet de verwijzingsregel inzake de grondvoorwaarden om te huwen worden toegepast.

Het is dus in de nationale wet van beide echtgenoten dat moet worden nagegaan of de toestemmingsvereiste werd nageleefd.

Voor de geldigheid van de toestemming van verzoekers moet dus gekeken worden naar het Belgische recht (B.W.) en het Braziliaanse recht (Civil Code).

2.1.5.

Bij het invoeren van de exceptie van de openbare orde, zoals voorzien in artikel 21 WIPR, moet goed voor ogen worden gehouden dat onder het begrip openbare orde “de internationale privaatrechtelijke openbare orde” moet worden begrepen.

Het Hof van Cassatie begrijpt onder “de internationale privaatrechtelijke openbare orde” de beginselen die essentieel zijn voor de morele, politieke of economische orde van België (Cass. 4 mei 1950) en beklemtoonde het onderscheid tussen de internationale en de interne openbare orde.

De internationale openbare orde, waarover in het artikel 21 WIPR sprake is, minder ruim dan de interne openbare orde. “In het perspectief van het internationaal verkeer van personen en van goederen en van ons respect voor vreemde rechtsregels in internationaal gemengde gevallen, blijven alleen die regelen van openbare orde die voor het behoud van onze maatschappelijke ordening fundamenteel zijn.

Dit veronderstelt dan ook een restrictieve toepassing van de exceptie van de openbare orde.

Dat dit zeer duidelijk blijkt uit de Circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut (B.S.28 september 2004). Inzake de openbare orde (artikel 21 WIPR) zegt de Circulaire (punt F): “De notie «openbare orde» is evolutief en leent zich bijgevolg niet tot een nauwkeurige omschrijving ervan. Er moet alleen op worden gewezen dat zij voldoende restrictief moet worden toegepast.”

Toegepast op de erkenning van buitenlandse huwelijksakten oordeelde o.m. de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dat er sprake dient te zijn van een "volledige" afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen die "met zekerheid" kan worden vastgesteld.²

Verzoeker verwijst bovendien naar een gelijkaardige redenering in een arrest van het Hof van Beroep te Brussel.

Het Hof oordeelde dat de stukken "met voldoende zekerheid" aantonen dat betrokkenen "huwden met de bedoeling een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen." Het Hof vervolgt dat het juist is dat "de tweede geïntimeerde geen geldige verblijfsvergunning had en het huwelijk hieraan een oplossing biedt. De voorliggende gegevens tonen evenwel niet duidelijk aan dat dit niet "de" huwelijksreden was, (...). Enkel heeft dit illegaal verblijf het huwelijk vroeger doen plaatsvinden (...). Dit laatste gegeven nu aanwenden om te besluiten tot een schijnhuwelijk is niet correct. (...) Van enig handelen tegen de Belgische openbare orde is derhalve geen sprake.

Ook bij het gebruik van wetsontduiking moet een zekere terughoudendheid aan de dag gelegd worden. Het beginsel is immers dat partijen zelf mogen kiezen waar ze belangrijke familiale gebeurtenissen, zoals een huwelijk, laten plaatsvinden.

Dit hangt ook samen met het principiële recht op huwelijk dat gegarandeerd wordt door artikel 12 EVRM. Het is slechts als uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlandse element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen dat er voor de wetsontduiking ruimte is.

Zelfs indien zou kunnen worden aangetoond dat verzoekers in Brazilië trouwden om aan een onderzoek schijnhuwelijk te ontsnappen (quod certe non), dan nog zal bijkomend moeten worden aangetoond dat dit de "enige" beweegreden was, hetgeen in casu helemaal onmogelijk is.

Er waren immers duidelijk ook andere en doorslaggevende beweegredenen: verzoekers huwden in Brazilië, het land van herkomst van verzoeker, de familie van verzoeker kon hierdoor bij het huwelijk aanwezig zijn, enz.

Dat de bestreden beslissing – om het huwelijk van verzoeker niet te erkennen – echter enkel stelt dat de huwelijksakte geen geldige apostille zou bevatten en verzoekers huwelijk door de gemeente niet erkend werd, welke motieven beiden foutief zijn en bovendien geenszins een afdoende motivering kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bovendien een schending behelst van artikel 27 W.I.P.R.

Dat tevens artikel 40ter Vw. geschonden wordt, nu verzoeker geen gezinshereniging kan uitoefenen met zijn Belgische echtgenoot."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker met zijn Belgische echtgenoot heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingen-wet gezien de rechtsgeldigheid van het huwelijk wordt betwist op basis van de bepalingen van het WIPR. Verzoeker is op 19.2.2021 getrouwd met de Belgische [I.C.] , te Uberlandia (Brazilië). Verzoeker legt zijn huwelijksakte van Uberlandia neer, dat niet is voorzien van een geldige apostille.

Artikel 27, § 1, van het WIPR stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door “alle overheden” wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Er moet dus huwelijksakte met een geldige apostille worden voorgelegd wanneer de aanvraag op grond van een buitenlandse huwelijksakte berust.

Er kan maw geen rekening worden gehouden met een buitenlandse huwelijksakte die geen (geldige) apostille bevat en gemachtigde verwijst naar artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR luidt als volgt:” De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aange-
wezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de QR-code en naar de Braziliaanse website (<https://apostil.org.br/>) dat vermeldt is op het document en verwijst hoe dat de gemachtigde de apostille kan geverifiëren, met name door de volgende gegevens in te geven op hogervermeld Braziliaanse website voor code: 1871024-22 en voor CRC: 95CFFC79. Het is niet aan de gemachtigde om die opzoeking te doen, het is aan verzoeker zelf om het op te zoeken en het bewijs ervan voor te leggen bij zijn gezinsherenigingsaanvraag. Gelet op de bewijslast die bij gezinsherenigingsaanvragen en de wederkerige zorgvuldigheidsplicht die toekomt aan de vreemdeling zelf, is gemachtigde niet gehouden om leemtes in de bewijsvoering op te vullen door zelf opzoekingen te doen.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het wordt niet betwist dat verweerder, in de uitoefening van zijn bevoegdheid inzake het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de verwantschap met een Belg op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht commentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De rechtsmacht van Uw Raad overeenkomstig in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse ghuwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, een beroep open bij de familierechtbank. Uw Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Uw Raad kan conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat de gemachtigde, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Met andere woorden: verweerder is niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te

onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, meer bepaald omdat verzoeker de verwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden erkend.

Gemachtigde geeft de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de huwelijksakte betwist, met name dat het document geen (geldige) apostille bevat.

Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat gemachtigde, op grond van de voormeld vaststellingen, van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

[...]

3. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden."

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met een Belgische onderdaan in toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, omdat hij de rechtsgeldigheid van het buitenlandse huwelijk betwist "op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking)".

Concreet brengt verweerder in dit verband drie motieven naar voor.

Een eerste motief luidt dat de huwelijksakte niet is voorzien van een geldige apostille, dit in weerwil van de bewering dienaangaande van de advocaat van verzoeker. Verweerder stelt dat achter de QR-code de voor dergelijke akte vereiste apostille zichtbaar zou moeten zijn, maar dit niet het geval is. De motivering inzake het ontbreken van een apostille houdt op zich evenwel nog geen motivering in die verband houdt met wetsontduiking of een onverenigbaarheid met de openbare orde.

Een tweede motief luidt dat de gemeente waar verzoeker en de referentiepersoon zijn ingeschreven het huwelijk tot op heden niet heeft geregistreerd en niet blijkt waarom dit nog niet het geval is. Ook dit betreft een motivering die op zich geen verband houdt met wetsontduiking of een onverenigbaarheid met de openbare orde.

Een derde motief luidt dat het "actueel zeer de vraag [is] of het huwelijk er op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten". Ter zake ontbreekt evenwel elke verduidelijking waarom er volgens verweerder grond is om in vraag te stellen dat het huwelijk is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Dit kan niet als een ernstige motivering worden beschouwd. Op geen enkele wijze haalt verweerder in dit verband enig objectief element aan.

Gelet op wat voorafgaat, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat geen afdoende motivering blijkt waarom het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie / Belg moet worden geweigerd, waar elke concrete motivering ontbreekt inzake de onverenigbaarheid met de openbare orde en wetsontduiking op basis waarvan het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

In zoverre verweerder de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet zou zijn voorzien van een geldige apostille, nu achter de QR-code de voor de huwelijksakte vereiste apostille niet zichtbaar zou zijn, merkt de Raad op dat verzoeker dit betwist. Hij betoogt dat er wel degelijk een QR-code op de voorgelegde huwelijksakte staat en dat “achter” deze QR-code een rechtsgeldige apostille te vinden is. Hij wijst erop dat op de originele huwelijksakte de QR-code gemakkelijk te scannen valt en dat de apostille onmiddellijk verschijnt. Hij wijst op informatie dat Brazilië deelneemt aan het elektronische apostille programma (e-APP) onder het Apostillevetrag. Hij brengt bij zijn verzoekschrift een kopie van de apostille bij, waarop opnieuw de QR-code wordt vermeld. Hij betoogt dat verweerder, indien hij er niet in slaagde om de QR-code te scannen, hem had moeten contacteren om de QR-code te scannen of de apostille zelf op te vragen.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet verduidelijkt of hij de QR-code heeft gescand en er geen apostille naar boven kwam, dan wel of hij de QR-code niet heeft kunnen scannen. Hij heeft enkel gemotiveerd dat verzoekers raadsman stelde dat achter de QR-code de vereiste apostille zichtbaar zou zijn, maar dat dit niet het geval is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk een kopie van de huwelijksakte voorlag, waarop in de linkerbovenhoek een stempel staat met een, weliswaar kleine, QR-code. Zoals dit wordt erkend in de bestreden beslissing, wees verzoekers raadsman in het kader van de aanvraag ook nadrukkelijk op deze QR-code als e-apostille. Er dient echter te worden opgemerkt dat, in het administratief dossier dat werd neergelegd bij de Raad, het gaat om een moeilijk leesbare kopie van de Braziliaanse huwelijksakte, waarbij de QR-code niet te scannen valt. Daar verweerder niet verder heeft gemotiveerd, kan niet worden uitgesloten dat ook het bestuur een moeilijk leesbare kopie van de huwelijksakte had ontvangen via de gemeente en dat het de QR-code bijgevolg niet heeft kunnen scannen. Echter kan in dit geval, zeker gelet op het gegeven dat verzoekers raadsman het bestuur uitdrukkelijk heeft gewezen op het bestaan van de e-apostille, wel de vraag worden gesteld waarom verweerder niet om een beter leesbare kopie heeft verzocht, dan wel de apostille zelf heeft gevraagd aan de gemeente of aan verzoeker zelf. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing, valt het immers niet uit te sluiten dat het bestuur zijn beslissing heeft gegrond op een slecht leesbare kopie van de huwelijksakte, waardoor de QR-code niet langer leesbaar was.

Twijfel dient in het voordeel van verzoeker te spelen. Het kwam verweerder toe bijkomende eenduidige elementen te verzamelen om uit te maken of de voorgelegde huwelijksakte al dan niet is voorzien van een geldige e-apostille. De elementen die voorliggen hadden verweerder moeten aanzetten tot het voeren van bijkomend onderzoek, maar niet tot het onmiddellijk treffen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op wat voorafgaat, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldige feitenvinding. Verweerders opmerkingen in zijn nota doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Hij kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bewijslast bij een aanvraag tot gezinshereniging bij de aanvrager berust en dat het de aanvrager toekomt de nodige bewijsstukken voor te leggen, maar in voorliggend geval komt naar voor dat verzoeker de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en er zich mogelijk enkel een probleem stelde doordat de QR-code op de kopie van het huwelijksdocument zoals deze door de gemeente aan de diensten van verweerder was overgemaakt niet kon worden gescand. In de gegeven omstandigheden kon van een zorgvuldig handelende overheid wel degelijk worden verwacht dat deze, vooraleer de aanvraag af te wijzen en het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, verzoeker nog de mogelijkheid bood om zich nogmaals aan te melden met de originele akte met de QR-code of de apostille zelf voor te leggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.5. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen, heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijks-akte

op zich. Artikel 27 van het WIPR kent geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toe aan de rechtbank van eerste aanleg. Zoals verweerder terzelfder-tijd stelt, neemt dit evenwel niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze laatste beslissing met inachtneming van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is tot stand gekomen (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497). De door de Raad gedane vaststellingen kaderen binnen deze bevoegdheid.

2.6. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het onderzochte middel of het tweede middel behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS